

deltager mæglere med domstolsbaggrund og mæglere med advokatbaggrund.

Ved også at lade advokater fungere som retsmæglere understreges efter Retsplejerådets opfattelse tillige, at retsmægling – selv om den foregår i regi af retten – er noget andet end domstolens traditionelle forligsmægling. Ved at lade både dommere og advokater fungere som retsmæglere, vil der også skabes mulighed for en bredere faglig erfaringsudveksling retsmæglerne imellem, som vil komme alle retsmæglere (både dommere og advokater) – og i sidste ende sagens parter – til gode.

Efter Retsplejerådets opfattelse kan det ikke forventes, at advokatmæglere vil arbejde gratis ved en permanent ordning med retsmægling, sådan som det har været tilfældet under forsøgsordningen med retsmægling. En permanent ordning med retsmægling med deltagelse af advokatmæglere rejser derfor spørgsmål om honoreringen af de advokater, der skal fungere som retsmæglere.

Retsplejerådet anfører, at et system, hvor der efter betaling af retsafgift kan vælges mellem en for parten »gratis« retsmægling forestået af en domstolsjurist og en selvbetalt (eventuelt via en forsikringsordning) retsmægling forestået af en advokat, efter rådets opfattelse alene giver mening, hvis advokatmægling generelt kan tilføre sagen noget ekstra i forhold til mægling varetaget af en dommer, som parterne vil være indstillet på at betale for. Dette er der imidlertid efter Retsplejerådets opfattelse ikke noget i evalueringen af forsøgsordningen, der peger på.

På den baggrund – og da de påpegede fordele ved at opnå en variation i gruppen af mæglere som nedenfor omtalt efter Retsplejerådets opfattelse ikke kræver, at antallet af retsmæglere nødvendigvis er helt ligeligt fordelt mellem dommere og advokater (som det er tilfældet under forsøgsordningen) – foreslår Retsplejerådet, at der så vidt muligt etableres et passende »korps« af advokatmæglere med henblik på retsmægling.

Advokaterne bør efter Retsplejerådets opfattelse fordeles regionalt efter landsretskredse og aflønnes med et fast salær pr. sag. Retsplejerådets forslag indebærer, at den enkelte advokatmægler ikke, som det er tilfældet under forsøgsordningen med retsmægling, er knyttet til det enkelte embede. Retsplejerådet henviser til, at en model med advokater som faste medhjælpere allerede i dag anvendes på Justitsministeriets område, hvor de regionale statsadvokater har tilknyttet et mindre antal advokater til varetagelse af straffesagers behandling ved landsretterne.

Det faste salær til retsmægleren bør efter Retsplejerådets opfattelse fastsættes med udgangspunkt i det gennemsnitlige tidsforbrug pr. retsmægling. Retsplejerådet henviser bl.a. til, at Domstolsstyrelsen på baggrund af indberetninger om de retsmæglinger, der er gennemført under forsøgsordningen, har foretaget en beregning af retsmæglerenes gennemsnitlige tidsforbrug på en retsmægling. Denne beregning viser, at det gennemsnitlige tidsforbrug på en retsmægling i alt er 4,4 timer, heraf 1,4 timer til forberedelse. Det faste salær til en retsmægler under en permanent ordning med retsmægling vil efter Retsplejerådets opfattelse – i hvert fald ved ordningens begyndelse – passende kunne fastsættes med udgangspunkt i dette tidsforbrug.

Retsplejerådet anfører, at et fast salær pr. sag vil medføre, at den advokat, der fungerer som retsmægler, i nogle sager vil kunne opnå betaling ud over sit faktiske tidsforbrug, hvorimod den pågældende i andre sager ikke i fuldt omfang vil opnå dækning for sit faktiske tidsforbrug. Da en retsmægler forventes at have et vist antal sager om året, må det dog antages, at den samlede betaling over en periode vil svare til det samlede faktiske tidsforbrug.

Retsplejerådet foreslår således, at retsmægling skal kunne forestås af både domstolsjurister og advokater, og at det ikke skal være forbundet med ekstraudgifter for parterne at vælge en advokat som retsmægler, idet salæret betales af statskassen.

3.6.4. Retsplejerådet foreslår, at udpegningen af domstolsjurister til retsmægling foretages af vedkommende retspræsident, og at antagelsen af advokater til retsmægling foretages af Domstolsstyrelsen. Retsplejerådet finder, at fastlæggelsen af den nærmere fremgangsmåde for Domstolsstyrelsens antagelse af advokater til retsmægling bør overlades til Domstolsstyrelsen, og Retsplejerådet foreslår derfor en bestemmelse, der giver Domstolsstyrelsen bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler for antagelsen af advokater til retsmægling. Retsplejerådet bemærker, at der som led i antagelsen af advokater til retsmægling f.eks. kunne indhentes en udtalelse om ansøgerne fra Advokatrådet og landsretspræsidenten, som det f.eks. er tilfældet ved justitsministerens antagelse af offentlige forsvarere, jf. Justitsministeriets cirkulære nr. 99 af 3. juni 1971 om antagelse af offentlige forsvarere og advokater til at udføre sager for parter, der har fri proces som ændret ved cirkulæreskrivelse nr. 9493 af 8. juli 2002 om kriterierne for antagelse af offentlige forsvarere og advokater til at udføre sager for parter, der har fri proces.

Retsplejerådet peger på, at retsmægling forudsætter, at retsmægleren gennem sin uddannelsesmæssige